

DE ZONDE VAN ACHAN

W.J. Hocking

De zonde van Achan

Jozua 7

Herkomst: Le Messenger Evangélique 1939-235
Titel: Le péché d' Acan
Vertaling: J.C. Spoor
Herziene versie H. Bouter

Copyright © Boeken om de Bijbel
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2010 Boeken om de Bijbel

Distributie: Johannes Multimedia, Postbus 31, 3940 AA Doorn
E-mail: johannes.multimedia@solcon.nl
www.johannes-multimedia.nl
ISBN 978-90-70926-
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Inleiding.	9
Overwinning en nederlaag	11
De oorzaak van de nederlaag bij Ai.	17
De klacht van Jozua	21
Het antwoord van de Here	25
Het verborgen kwaad aan het licht gebracht	27
De 'wereld' onder het tentkleed	29
Belijdenis is nodig	31
Het gedenkteken in het dal Achor	37
Gods oordeel over het kwaad.	41

Inleiding

De geschiedenis van Achan en de onverwachte gevolgen ervan zijn zowel ernstig als leerzaam. Het is dus nuttig erbij stil te staan. Ze leert ons, hoe vreemd het ook mag klinken, wat het beste middel voor Gods volk is om Zijn rijke zegeningen te ontvangen. Wij zien ook dat de zonde de raadsbesluiten van God kan *belemmeren*, maar ze niet kan *verijdelen*.

Jozua 7 illustreert het gedrag van de Israëlieten en in het bijzonder de zonde van één enkel mens en de gevolgen daarvan voor het gehele volk. De zonde van Achan veranderde de overwinning van Israël te Jericho in een schandelijke nederlaag te Ai. De zonde van een individu was voldoende om de stroom van zegen, gunst en kracht te onderbreken; we zouden ook kunnen zeggen de stroom van *heerlijkheid*, die tot hem en tot iedereen kwam waarmee hij door nationale betrekkingen verbonden was. De ervaring van Israël te Ai kon niet vernederender zijn, vooral als men die vergelijkt met dat wat zij zojuist hadden ondervonden toen zij rond de muren van Jericho liepen. Op het vastgestelde moment waren de muren ingestort, en zo was de stad in hun handen

gevallen. Door deze verbazingwekkende overwinning was de naam van God voor de ogen van alle Kanaänieten geëerd.

Gedurende de voorafgaande veertig jaar waren Egypte en de naburige volken getuige geweest van de heerlijkheid van Gods naam in verbinding met Zijn verlost volk. Zij hadden Zijn macht en heerlijkheid gezien, toen Hij Israël op wonderbare wijze door de Rode Zee voerde, terwijl hun vijanden erdoor verzwolgen werden. Daarna was de overvolle Jordaan tegengehouden, terwijl de priesters die de Ark droegen stilstonden in haar bedding. Een droge weg was er ontstaan voor het volk van God, voor de mannen, de vrouwen, de kinderen, het vee en alles wat hun toebehoorde. Door deze gebeurtenissen waren de Amorieten, Kanaänieten en alle heidense volken van het land vervuld met schrik en vrees. Hun harten waren gesmolten als water, toen ze het werk van de HERE zagen dat op een onstuitbare manier een slavenvolk deed voortgaan. Deze overwinningen verheerlijkten de naam van Jahweh voor de ogen van de heidenen, en Zijn heerlijkheid was duidelijk gekoppeld aan het volk Israël. De heerlijkheid van God kan op ieder moment gezien worden in Zijn *schepping*. Maar dat deze heerlijkheid werd geopenbaard in een volk van vrijgemaakte slaven, dat vervulde de harten van de omringende heidense volken met angst, want zij kenden de ware God niet.

Overwinning en nederlaag

Maar nu was alles anders geworden. Het was een scherp contrast. In Jericho had Israël een schitterende overwinning behaald, maar in Ai werd het smadelijk verslagen. God had beloofd dat Zijn volk alle vijanden zou overwinnen, één van hen zou er duizend op de vlucht jagen. Maar in dit geval gebeurde het omgekeerde. Zij werden achtervolgd door de vijand, die van elke duizend er ongeveer tien doodde. Het was een smadelijke nederlaag, niet door het belang ervan als zodanig, maar door de *morele* gevolgen ervan. Waaróm was Israël verslagen? Laten wij liever vragen: Wat was het geheim van hun eerdere overwinning? Als wij dieper op deze bijzonderheden ingaan, moeten wij twee betekenisvolle feiten noemen:

- 1^e Zij hielden rekening met het Woord van God.
- 2^e De Ark van de Here God was bij hen.

(1) De kinderen van Israël hadden met het oog op de overwinning van Jericho geluisterd naar de bevelen van Jahweh. Zij waren afgezonderd als de nakomelingen van

Abraham, de erfgenamen van de belofte. Zij waren allemaal besneden in Gilgal en de smaad van Egypte was van hen weggenomen. Dit was een openbaar getuigenis, dat zij geen enkel vertrouwen stelden in het vlees (vgl. Fil. 3:3). Daardoor waren zij helemaal afhankelijk van God; en Egypte was ver weg. Zij zeiden als het ware: 'Wij zijn een volk dat voor de overwinning alleen op de HERE vertrouwt en niet op onszelf'. De besnijdenis drukt deze houding voor God uit.

(2) Het tweede feit bracht de houding van het volk tegenover God tot uitdrukking voor het oog van hun vijanden. De Ark was in hun midden, het zichtbare teken van hun geloof in Jahweh. De Ark van God was het middelpunt – tussen de voorhoede en de achterhoede – van hun dagelijkse tocht rond de muren van Jericho. Dit maakte de inwoners van de stad duidelijk dat het volk wachtte op Gods leiding en voor de overwinning helemaal afhankelijk was van de Ark.

Wat was de betekenis van de aanwezigheid van de Ark? Zij is een beeld van de Heer Jezus Christus, van Zijn genade en van Zijn heerlijkheid. Het hout spreekt van de menswording van Christus. God is in Hem geopenbaard in het vlees. Maar zij die de Ark zagen, konden alleen de gouden buitenkant ervan zien. Het sittimhout was met goud bedekt en dat betekent: goddelijk onvergankelijke gerechtigheid is in Christus geopenbaard. De kostbare Ark had maar kleine afmetingen, maar hoe groot is Hij die erdoor werd voorgesteld: de Christus van God hier op aarde. Er waren op de Ark ook gouden cherubs, die het verzoendeksel overschaduwden: zij spreken van macht, oordeel en heerlijkheid. Maar dat alles werd tijdens de optocht verhuld door het blauwe dekkleed

over de Ark. Dat symboliseert dat de mensen in Jericho en de Israëlieten die volgden, alleen de contouren van de hemelse heerlijkheid van Christus konden zien.

De Ark als symbool van Gods tegenwoordigheid maakte deze optocht uniek. Er was maar één Ark ter wereld en die bevond zich te midden van de kinderen van Israël, die haar om Jericho heendroegen. Dat was het geheim van hun overwinning. Zij hadden in hun hart een absoluut geloof in het woord van de HERE. Zij vertrouwden dat deze sterke stad, die hun de toegang tot Kanaän versperde, op de een of andere manier door God omvergeworpen zou worden. De Ark in hun midden was het uiterlijke bewijs van hun geloof in de HERE. Het geloof van het volk werd wel op de proef gesteld. Iedere dag vond stipt de optocht plaats. Het geloof van de strijders werd versterkt en bereikte haar doel. Gedurende zeven dagen zagen zij de muren van de stad. God zag hun geloof. Hij houdt niet van een tijdelijk geloof, dat bijvoorbeeld erg actief is op de dag van de Heer en daarna langzaam uitsterft tot op de zevende dag van de week. God heeft geen behagen in een geloof dat slechts werkzaam is als de zon schijnt. Hij wil dat wij ook geloof tonen in tijden van wind, storm, mist en duisternis. Het geloof is zoals de volharding, het moet zijn volmaakte en volledige werk doen. Toen de beproeving van het geloof, die zeven dagen duurde, de echtheid ervan had bewezen, volgde de overwinning. De muren van Jericho vielen en de stad viel in handen van de Israëlieten.

Laten wij ook stilstaan bij onszelf en ons 'Jericho'. Wat is het geheim van de overwinning van de christen op wat het Nieuwe

Testament 'de wereld' noemt? De wereld is een grote en sterke vijand, die ons verhindert onze geestelijke bezittingen in bezit te nemen. Zij verhindert ons ten volle te profiteren van onze geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus Jezus. De macht van de wereld, waarvan de satan de overste is, is een grote belemmering om verder te trekken. De overste van de macht van de lucht, en de boze geesten die bij hem zijn in de hemelse gewesten, zijn sterke vijanden die zich verzetten tegen het geloof. Hoe kunnen wij hen overwinnen en vooruitgang boeken? Als wij onze zwakheid belijden, zijn wij sterk – sterk in de Heer en in de kracht van Zijn sterkte (Ef. 6:10). Wanneer wij in gemeenschap met Hem leven en door het geloof met Hem wandelen, zoals Israël de Ark in het midden meedroeg, kunnen wij de overwinning behalen. Onze kracht is in Hem, die gezegd heeft: *"In de wereld hebt u verdrukking, maar hebt goede moed, ik heb de wereld overwonnen"* (Joh. 16:33).

Johannes heeft in zijn brief aan de kinderen van God hierover ook gesproken en het geheim van de overwinning getoond: *"(...) dit is de overwinning die de wereld overwonnen heeft: ons geloof"* (1 Joh. 5:4). Het geloof volgt de Ark na en het overwint. Door het geloof zien wij Jezus, de Bewerker van ons heil. Daarom lezen wij vervolgens ook: *"Wie is het nu die de wereld overwint, dan wie gelooft dat Jezus is de Zoon van God?"* Als wij Jezus bij ons zien in al Zijn macht en in de heerlijkheid van Zijn opstanding, en als wij geloven dat de Zoon van God bij ons en vóór ons is, dan zijn wij overwinnaars van de wereld. Het *geloof* was het geheim van de eerste overwinning van Israël in Kanaän, en het is een beeld van onze huidige overwinning in de hemelse gewesten. Wij

kennen de voortdurende tegenwoordigheid van de Heer Jezus. Wij volgen Hem door het geloof en wij vertrouwen ons toe aan Zijn almacht en alwetendheid als de Zoon van God.

DE OORZAAK VAN DE NEDERLAAG BIJ AI

Waarom werd de schitterende overwinning over Jericho gevolgd door de smadelijke nederlaag te Ai? Wij zien in Jozua 7 dat het volk het aangezicht van de HERE niet zocht; er wordt geen melding gemaakt van een gebed dat tot Hem werd gericht. Men had voor deze onderneming niet de wijsheid of de leiding van God gezocht. Natuurlijk, zij hadden spionnen erop uit gestuurd, goede waarnemers om het terrein van de vijand te verkennen; dat zou elke militair doen voordat hij zou aanvallen.

Het volk vertrouwde op eigen kracht; overmoedig geworden door de pas behaalde overwinning zei het: *“Het gehele volk behoeft niet op te trekken, laten ongeveer tweeduizend of drieduizend man optrekken om Ai te verslaan; vermoei niet het gehele volk door een tocht daarheen, want zij zijn daar weinig talrijk”* (Joz. 7:3). Zij onderschatten de moed van de mannen van Ai, en zij overschatten hun eigen kracht zonder de Ark en zonder Gods kracht en zegen. Israël werd verslagen en het moest vluchten voor de vijand. Het volk keerde in Gilgal terug met schaamte en schande. Is het nodig verder stil te staan bij het bankroet van het volk, dat eerder overwonnen had? Bevat het niet een duidelijke les voor ons? Komt het bij ons ook niet vaak voor dat de wereld ons overwint, in plaats dat wij de wereld overwinnen? De overwinning maakt

plaats voor een nederlaag. Wij geven de vijand gelegenheid met ons te spotten. Mensen lachen ons uit en zeggen: 'Dat noemt zich nu christen! Hij denkt een erfenis te hebben in de hemel en veel beter te zijn dan anderen. Hij vertrouwt op de Heer, maar hij is geen haar beter dan wij'. Zo wordt de naam van God gelasterd, doordat de wereld teveel waarde voor ons heeft.

Maar *waarom* hebben wij gefaald? Hebben wij onze eigen kracht niet overschat en hebben wij niet vergeten dat de kracht die nodig is voor de overwinning *alleen* in de Heer Jezus te vinden is, de Bewerker van ons heil? Onze ogen zijn vaak van Christus afgedwaald en wij hebben naar de wereld gekeken, naar haar bedoelingen en verleidingen. Wij hebben gekeken zoals iemand van de wereld dat doet. En omdat ons oog niet eenvoudig was om *Christus* na te volgen, moesten wij het afleggen tegen de wereld die tegenstand bood; en daardoor hebben wij Zijn naam onteerd. Laten wij de les van Ai ter harte nemen.

Laten wij de oorzaak van de gemeenschappelijke zonde even laten rusten en eens kijken naar de *persoonlijke* fout, die hier als voorbeeld wordt gegeven. Een ongelukkig mens in het leger van Israël had in het verborgen gezondigd en op die manier aanleiding gegeven tot een nederlaag voor zijn broeders. Achan was niet zo maar iemand in Israël. Hij was iemand uit de koningsstam Juda, waaruit de Messias Zelf zou voortkomen in de volheid van de tijd. Achan was een leider van zijn stam en daarom moest hij wel goed op de hoogte zijn van alles wat God de Israëlieten had geboden aangaande de doortocht door de Jordaan en de verovering van Kanaän,

en met welke strengheid Hij hun had bevolen niets van doen te hebben met de gruwelen van de Amorieten. Zij moesten verontreiniging met hun afgodendienst en zondige praktijken vermijden. Ze moesten zelfs niets van doen hebben met de goederen en bezittingen van het volk van het land. Mozes had dit allemaal reeds onder hun aandacht gebracht en met goddelijk gezag tot hen gesproken, terwijl zij nog in de woestijn waren.

Te Gilgal had Jozua het bevel gekregen het volk aan deze ernstige geboden te herinneren. Hij had tegen hen gezegd dat Jericho, en al wat de stad bevatte, vervloekt was. Alles was uitsluitend aan God gewijd. De stad moest geheel verwoest worden en haar onreinheid moest door vuur worden weggenomen. De dingen die het vuur konden doorstaan, zoals zilver en goud, moesten gevoegd worden bij de schat van de HERE. Hij eiste de edele metalen voor Zich op (Joz. 6:17-19). Dit bevel van de HERE was bekendgemaakt voor de oren van het volk, vóórdát de muren van Jericho gevallen waren. Achan moet dat hebben gehoord en begrepen. Maar hij zondigde bewust en was opzettelijk ongehoorzaam. Door de begeerte van zijn ogen meegesleept, deed hij wat verboden was. Hij nam van de buit van Jericho en verborg het in zijn tent. De tocht naar Ai werd daardoor een ramp voor zijn volk.

DE KLACHT VAN JOZUA

Wat voor uitwerking had deze rampzalige gebeurtenis op Jozua en de oudsten van het volk? Zij zagen dat hun broeders op de vlucht waren gedreven en door de vijand werden achtervolgd bijna tot in de legerplaats. Zij waren vol schaamte en zij beseften dat heel Israël vernederd was tegenover de bewoners van het land. Wat deed Jozua toen? Precies wat hij *moest* doen! Hij ging naar de HERE en wierp zich op zijn aangezicht voor de Ark tot aan de avond. Daar wierpen hij en de oudsten stof op hun hoofden en weenden zij voor Gods aangezicht. Ik zeg dit met opzet zo, want soms zegt men dat Jozua het *beleed* voor de HERE. Maar ik denk niet dat hij dat gedaan heeft. Hij zegt niet zoals Daniël: “Wij hebben gezondigd”.

Nee, Jozua had grote zorgen over het volk waarvoor hij verantwoordelijk was. De aanvoerders en de rest van het volk waren als geslagen honden uit Ai teruggekomen. Hun prestige was weg. De overwinning over Jericho was prachtig geweest, maar de nederlaag te Ai was smadelijk. Waarom heeft de HERE ons vernederd voor de Kanaänieten? En hoewel

Jozua een houding aannam die paste bij de situatie (Joz. 7:6), getuigden zijn woorden niet van ootmoed. Hij wierp de blaam van de nederlaag op God: *“Ach, Here HERE, waarom hebt Gij dit volk dan toch over de Jordaan laten trekken, wanneer Gij ons in de macht der Amorieten wilt geven, zodat die ons te gronde richten?”* Wat een taal! De HERE had niets dergelijks gedaan. Hij had Zijn volk niet door de Jordaan geleid om het te verdelgen. De vernietiging van het zaad van Abraham was Zijn werk niet, en het was evenmin Zijn wil dat Ai de Israëlieten zou verslaan. Maar Jozua, de trouwe leider van het volk, zag op dat ogenblik alleen de vernedering van zijn mannen en trok daaruit een overhaaste conclusie.

Dat overkomt ons ook vaak, als wij problemen hebben met de wereld. De wereld krijgt de overhand in onze persoonlijke aangelegenheden, onze huizen of in de gemeente. Wij kunnen onze schaamte niet verbergen en gaan dan naar de Heer om Hem het probleem voor te leggen. Hoe doen wij dat? Bidden wij alsof *de Heer* het heeft gewild? Of nemen *wij* de schuld op ons? Jozua nam niets op zich. Toch was *hij* verantwoordelijk voor Israël. Hij beging de fout dat hij het *God* kwalijk nam wat er was gebeurd. Hij was ver verwijderd van de waarheid en zou deze onder ogen moeten zien. Wij raken soms ook op die manier de weg kwijt in onze dagelijkse omstandigheden. Soms keren moeilijkheden, beproevingen en hindernissen voortdurend terug. In zulke ogenblikken zuchten wij net zoals Jozua: ‘Waarom doet de Heer dat? Waarom laat Hij dit toe? Waarom ben ik altijd diegene die geslagen en getuchtigd wordt? Waarom drukt Zijn hand zo zwaar op mij?’ In het verborgene van het hart, zelfs in het heiligdom, kan onze diepste gedachte zijn dat God een harde

Meester is, die ons niet heeft behandeld zoals Hij het volgens ons had moeten doen.

Laten wij onszelf zorgvuldig onderzoeken in de tegenwoordigheid van de Heer, als wij een nederlaag hebben geleden. Hij is de God der waarheid. Laat het woord der waarheid ons corrigeren en ons leren naar Zijn wil te handelen. Men zal zeggen: 'Dat is heel moeilijk'. Ongetwijfeld, maar het is niet onmogelijk. Wij zien gelukkig dat Jozua uiteindelijk de juiste weg koos. Hij was een rechtvaardig man en zijn hart was oprecht voor God. Hoewel hij zich vergiste door te veronderstellen dat de nederlaag Gods wil was, is het mooi te zien dat hij de HERE vraagt de heerlijkheid van Zijn naam te handhaven. Wat Jozua aan het einde zei, had hij misschien aan het begin moeten zeggen: *“Wanneer de Kanaänieten en alle inwoners van het land het horen, zullen zij ons omsingelen en onze naam van de aarde uitroeien. En wat zult Gij dan voor Uw grote naam doen?”* Nadat hij had gebeden voor zijn volk, dacht hij aan de heerlijkheid van Gods grote naam. Hij hield zich niet meer bezig met de nederlaag van Israël tegenover de mannen van Ai, maar met de gevolgen van deze nederlaag in de ogen van de Kanaänieten. Gods naam was door hen zichtbaar onteerd tegenover hun vijanden. Toen de sterke stad Jericho was gevallen, verspreidde de roem van de HERE zich door het hele land. Maar in Ai was Zijn naam door het slijk gehaald. Jozua vroeg dan ook: *“En wat zult Gij dan voor Uw grote naam doen?”* (Joz. 7:9).

HET ANTWOORD VAN DE HERE

Daarop antwoordde de HERE, zoals Hij altijd doet als men aan Zijn naam en aan Zijn belangen de eerste plaats geeft. Het ware gebed is dat waarin het eigen ik wordt vergeten en Gods heerlijkheid het doel is. Kunnen wij bidden: ‘Doe wat naar Uw wil is om de heerlijkheid van Uw naam en van Uw geliefde Zoon te openbaren?’ Wie zich zo uitdrukt is op de goede weg om zegen te ontvangen, want God antwoordt altijd als men de heerlijkheid van Zijn naam en van Zijn geliefde Zoon zoekt. De HERE sprak en Hij wees Jozua de juiste weg. Gods naam was onteerd bij Ai, maar de oorzaak lag bij Israël zelf. Het ernstige antwoord was: *“Israël heeft gezondigd”*. Het heerlijke licht van Gods tegenwoordigheid openbaarde de waarheid. Dit licht straalde over de hele legerplaats. Het verlichtte ook de tent van Achan, waar de schat verborgen was – de oorzaak van de smaad die over het volk was gekomen. Daar lag het geheim van het falen. Er was *zonde* in de legerplaats, en hoe zou de HERE de overwinning kunnen geven aan een *zondig* volk?

Dit voorval laat ons zien hoe ernstig de zonde van Achan¹ was in de ogen van de HERE. Men kon het verwerpelijke karakter ervan niet afmeten naar de geldswaarde van de gestolen voorwerpen. Want goed beschouwd, wat had Achan meegenomen? Een mantel uit Sinear, tweehonderd sikkels zilver en een goudstaaf van vijftig sikkels; het was zeker wel kostbaar, maar niet onschatbaar. Waarom was de HERE zo vertoornd over Zijn volk? Was deze zonde nu zo ernstig? Het bevel aan de Israëlieten was dat *alles* in Jericho verbrand moest worden. Maar daarmee had Achan geen rekening willen houden. Hij had slechts een klein gedeelte meegenomen van de grote buit die in Jericho te vinden was. Maar deze daad van ongehoorzaamheid was begaan bij de verovering van de *eerste* stad in Kanaän, en hij was begaan door een leider onder het volk. Iedereen moet leren hoe ernstig het is het bevel van God, de Redder van Zijn volk, te negeren; en tevens dat de zonde van een enkeling een hele gemeenschap kan verontreinigen.

1 d.i. 'zaaier van verwarring'.

HET VERBORGEN KWAAD AAN HET LICHT GEBRACHT

Achan had toegegeven aan tijdelijk voordeel, aan geldelijk gewin. Er was ongerechtigheid in zijn hart, een boze begeerte, toen hij de waardevolle voorwerpen zag. De mantel van Sinear was aantrekkelijk. Was het geen passende kleding voor een vorst onder het volk? Wat een aanzien zou hem dit geven, als hij hiermee verscheen onder de oudsten van zijn stam! In het geheim nam hij alles mee en begroef het in zijn tent, zodat niemand iets ervan wist, behalve zijn familie misschien.

De geschiedenis van Achan is een illustratie van de oorsprong en de voortgang van het kwaad, wanneer iemand zich van de levende God verwijdert. Het laatste van de tien geboden luidde: “Gij zult niet begeren”. Juist door het verlangen iets te bezitten wordt men overweldigd door de begeerte, en dan vindt de zondige daad plaats. De gevolgen die dat heeft voor een bekeerd iemand worden op levendige wijze beschreven in Romeinen 7. Er is een tijd in het leven van de meeste

christenen, waarin zij in de praktijk moeten leren dat hun onbedwingbare wensen *zondig* zijn. Niet alleen de begeerte naar dat wat verband houdt met openlijk kwaad als zodanig, maar naar alles wat God ons in Zijn wijsheid heeft verboden.

DE 'WERELD' ONDER HET TENTKLEED

In het geval van Achan zou men zich kunnen afvragen welk kwaad er in de mantel, in het geld of in het goud stak. Het waren niet de dingen zelf, maar de begeerte datgene te bezitten wat God niet had geschonken. De schuldige daad ontsprong aan verkeerde verlangens, die veroordeeld en genegeerd hadden moeten worden. Laten wij ons de wil van God voor ogen stellen en een behagen hebben in Zijn woord. Laten wij onze ogen afwenden van de bekoring van de wereld. Paulus zei: *“Maar ik zou de zonde niet gekend hebben dan door de wet; want ook de begeerte zou ik niet gekend hebben, als de wet niet gezegd had: U zult niet begeren”* (Rom. 7:7). Laten wij waakzaam zijn, zodra de begeerte gaat ontkiemen en dit direct veroordelen, terwijl wij zien op Christus Jezus onze Heer. De zonde van Achan was dat hij een mantel wilde hebben als persoonlijke versiering, en zilver en goud om zijn eigen rijkdom te vergroten. Hijzelf kwam op de eerste plaats, niet het woord van God of de schatten van Jahweh.

Maar zoals de diefstal die hij pleegde ons tot lering moet dienen, zo is ook zijn verdere gedrag een waarschuwend voorbeeld. Nadat hij erin geslaagd was zich de schat toe te eigenen en deze te verbergen in zijn tent, hoorde hij van de veldtocht tegen Ai en de daaropvolgende nederlaag. Hij hoorde het gerucht in de legerplaats, toen de mannen terugkwamen van de strijd en iedereen zich afvroeg waarom deze ramp had plaatsgevonden. Wat dacht Achan ervan? Sprak zijn geweten, toen hij zag dat zijn broeders uit de strijd terugkwamen met alle bewijzen van de nederlaag? Zei het niet tegen hem: 'Ja, Achan, *jij* hebt gezondigd. Jij hebt de schat gestolen, die je verborgen hebt in de tent. Niemand weet ervan of heeft het gezien, maar God wel'. Zou hij niet gezien hebben dat Jozua, de geliefde aanvoerder, en de eerbiedwaardige oudsten vele uren geknield lagen voor de Ark en stof op hun hoofd strooiden? Zei zijn geweten niet zacht maar duidelijk: 'Achan, het is vanwege jouw zonde, dat Jozua treurt voor de HERE over de nederlaag van het volk. Jij bent de schuld ervan'.

BELIJDENIS IS NODIG

Maar Achan verhardde zijn hart en hij weigerde zijn eigen verantwoordelijkheid te erkennen voor de rampzalige gebeurtenis bij Ai. De nacht ging voorbij en hij beleet zijn zonde niet. De HERE had bevel gegeven om de volgende dag het lot te werpen. De schuldige moest daardoor worden aangewezen. De twaalf stammen verzamelden zich voor de HERE. Achan moet gebeeft hebben! Nu zou hij ontdekt worden, het lot zou op hem vallen. Waarom beleet hij zijn zonde niet en erkende hij niet dat *hij* de schuldige was? Zijn hart was verhard. Hij had in het begin al de stem van zijn geweten gesmoord en nu bleef hij erin volharden. Zijn lippen weigerden de zonde toe te geven. Kijk eens naar Achan en zijn gezin, toen het geslacht van de Zarchieten onder Juda werd aangewezen. Zou hij het nu erkennen? Nee, zijn mond bleef gesloten. Het lot viel op zijn familie, en nog verklaarde hij niet wat hij gedaan had. Ten slotte viel het op hemzelf, maar hij had de gelegenheid voorbij laten gaan om zijn zonde te belijden. Heel Israël wist nu dat *hij* schuldig stond aan deze zonde en deze ramp over het volk had gebracht.

Deze gebeurtenis bevat ernstige lessen voor ons vandaag de dag. Ik doel niet op de reeks opzienbarende nederlagen die de belijdende christenheid vroeger heeft geleden, maar op onlangs geleden nederlagen die het merendeel van ons wel moet kennen. Wij weten wat zij die de naam van de Heer aanroepen in sommige landen te lijden hebben. Het getuigenis van de waarheid wordt daar aangevallen door de overheid. In ons eigen land ondermijnt de godsdienst van de rede en het bijgeloof de fundamenteën van het christendom. De naam van de Heer wordt met voeten getreden. De schande van Ai voelen wij in ons Gilgal. Waarom triomfeert de wereld? Is het niet omdat er een ban is in de legerplaats? De macht van de wereld breekt door en het geloof slaat op de vlucht, omdat wereldse begeerten heimelijk in ons hart werkzaam zijn. Er zijn er die, door geldzucht en begeerte gedreven, schatten begraven in hun tenten. Rijkdom, wereldse begeerten en de mode hebben in het hart veelal de plaats ingenomen van het woord en de wil van de Heer. Deze niet beleden persoonlijke zonden verhinderen de groei van het getuigenis van de Heer. Een betreurenswaardig verval verbreidt zich in de rangen van het getuigenis van Christus.

Wat moeten wij doen aan deze wanorde, waarvan wij de droevige resultaten zien? Zoeken wij naar de oorzaak ervan? De begeerte naar tijdelijk voordeel en schone schijn werkt door in de gezinnen, in de levens van hen die de naam van de Heer belijden. Wij vergeten de eer die *Hem* toekomt. De kracht om de wereld te overwinnen wordt verlamd door toegeeflijkheid aan de begeerte van het vlees, misschien wel in het verborgen in Gods gemeente. Is dit niet het tijdstip om ons voor de Heer te verootmoedigen? En tegenover Hem te

belijden: 'Ben ik het Heer?' 'Is de oorzaak in mijn familie, in mijn tent?' Zeg niet dat u niet verantwoordelijk bent voor de uwen. De hele familie van Achan, zijn zonen en dochters en al wat hem toebehoorde, werd naar het dal Achor gebracht. Achan, het hoofd van de familie, werd verantwoordelijk gehouden; maar allen werden geoordeeld. Zijn zonde bracht schande over zijn familie, zijn stam en zijn volk, maar wat veel erger was, over de naam van God. Zijn zonde had zijn heilige voorrechten veranderd in smaad en schande voor het hele volk.

De HERE had de verborgen zonde van Achan openbaar gemaakt. Wat in het verborgen was gebeurd, werd verteld op de daken. Het lot viel op de schuldige ten aanschouwen van heel Israël. In onze tijd wordt het lot niet meer gebruikt, omdat God werkt door de Heilige Geest door middel van het Woord. Het Woord van God is levend en krachtig en het oordeelt de gedachten en overleggingen van het hart. Geen schepsel is voor Hem onzichtbaar, maar alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen van Hem met Wie wij te doen hebben (Hebr. 4:12-13). Als wij onszelf oordelen door dit Woord, zullen wij niet openlijk door de Heer getuchtigd worden. Maar wij moeten het licht van het Woord ook laten schijnen op de *motieven* van ons handelen en niet alleen de handelingen zelf. God kent onze verlangens en onze doelstellingen, die wij kunnen verbergen, zelfs voor hen die het dichtst bij ons staan. En omdat wij ze zo gemakkelijk verborgen kunnen houden, kan het ons overkomen dat wij de alwetendheid van God vergeten, die onze heimelijke bedoelingen kent. Wat verschrikkelijk zou het zijn, als wij in het diepste geheim – zoals Achan in zijn tent – in ons hart de

schatten van de wereld voor ons persoonlijk genot zouden verbergen.

Wij moeten dit hoofdstuk praktisch toepassen. Laten wij onszelf niet voor de gek houden. Het is een feit dat er bij ons iets kan zijn dat een verhindering is voor het geestelijk welzijn van onze broeders en zusters. Als er iets is dat niet openbaar is en dat God belet krachtig te handelen in ons getuigenis tegenover onze medegelovigen en tegenover de wereld, dan moet dat aan het licht worden gebracht. Laten we bidden dat God ons de oorzaak van onze huidige zwakheid zal tonen, opdat onze verborgen zonden beleden worden in het licht van Zijn tegenwoordigheid.

Er zijn mensen die de verantwoordelijkheid voor geestelijk onheil in de gemeenten bij *God* leggen. Zij spreken zoals Jozua: 'Ach, Here HERE, waarom hebt U dit volk dan toch over de Jordaan laten trekken' (Joz. 7:7)? Waarom hebt U ons als getuigen te midden van een afvallige christenheid gesteld en laat U onze gemeenten afbreken en onze lampen uitblussen?' God heeft, zo redeneren zij, in Zijn voorzienigheid en in Zijn bestuur toegelaten dat verdeeldheid en wanorde de inspanningen om de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede, tenietdoen. Wat een schandelijke houding! Jozua lag neergebogen, met het aangezicht op de aarde en hij beschuldigde de HERE. Maar Gods Woord zegt: *"Sta toch op; waarom ligt gij daar op uw aangezicht? Israël heeft gezondigd"* (Joz. 7:10). Wij kunnen God niet de schuld geven van onze vervallen toestand. *Wij* hebben ongelijk, *wij* hebben gefaald, *wij* hebben gezondigd. Laten wij belijdenis doen, voordat de ramp zich verder verbreidt. Wij moeten

goed opmerken dat de schandelijke nederlaag te Ai werd veroorzaakt door de verborgen zonde van één man te Jericho. Als Achan zijn zonde eerder had beleden en genoegdoening had gegeven aan de HERE, zou de openbare schande van het volk voorkomen zijn. Laten wij dus bij onszelf beginnen en verklaren voor de Heer: *'Ik heb in dit of dat gezondigd'*.

HET GEDENKTEKEN IN HET DAL ACHOR

Achan beleed zijn zonde te laat. Nadat het lot hem aangewezen had als de schuldige, zei hij tegen Jozua en zijn volksgenoten: *“Waarlijk, ik ben het, die gezondigd heeft tegen de HERE, de God van Israël, want zo en zo heb ik gehandeld”* (Joz. 7:20-21). Omdat het openbaar geworden was voor zijn broeders, moest hij zijn zonde wel belijden. Als hij dat van tevoren had gedaan, zou hij vergeving hebben ontvangen en gereinigd zijn, maar nu kon zijn belijdenis hem niet meer redden van het oordeel van God. Als hij *zichzelf* had geoordeeld in zijn tent, zou hij het oordeel niet hebben moeten ondergaan in het dal Achor².

Laten wij oppassen in ons leven voor verborgen dingen, bedrog en oneerlijkheid. Laten wij het licht van God laten schijnen in de verborgen schuilhoeken van ons hart, opdat wij alle egoïsme en trots zullen belijden en het werk van

2 d.i. ‘beroering, verwarring, of ongeluk’.

de Heer niet gehinderd wordt. Laten wij bedenken dat de geheime gedachten van het hart ten slotte zullen worden geoordeeld door Jezus Christus: *“Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder ontvangt wat in het lichaam is gedaan, naardat hij heeft bedreven, hetzij goed hetzij kwaad”* (2 Kor. 5:10). Als wij onze zonden *nu* belijden, zullen ze *straks* niet in de openbaarheid komen. Als wij iedere dag door zelfoordeel gereinigd worden, zal ons leven voor onze medegelovigen tot *zegen* zijn en niet tot hun schade en schande leiden, zoals het geval was met Achan.

De verborgen zonde van Achan bracht een zware straf over hemzelf en zijn familie. Zijn dagen in het Beloofde Land werden verkort en hij verloor de erfenis die hij verwachtte. Zijn naam werd afgesneden uit Israëel en zijn dood werd een getuigenis van het oordeel van Jahweh over de ongerechtigheid van de Amorieten. Achan had zijn erfdeel kunnen krijgen in het gebied van de stam Juda, maar al wat hij kreeg was een hoop stenen op zijn lijk in het dal Achor. Hij had voor het vlees gezaaid en uit het vlees oogstte hij nu verderf. Wat een ellendig einde was dit voor iemand die had deelgenomen aan de doortocht door de Jordaan en die getuige was geweest van de val van Jericho.

Achan had Israëel in het ongeluk gestort en het gedenkteken van stenen in het dal Achor verkondigde zijn dwaasheid en zijn zonde aan volgende geslachten. Hij had een nuttige rol kunnen hebben als oudste van zijn volk in het land van God, maar hij kwam slechts op de drempel van de door God beloofde zegeningen. Zijn graf is daar in het dal Achor, en

dat blijft zo totdat de barmhartigheid van God jegens het verstrooide volk een deur van hoop ervan zal maken met het oog op hun terugkeer in het land. Daar zullen zij zingen als in de dag van hun jeugd (Hos. 2:15; Jes. 65:10). Achan had een getuige van God moeten zijn tijdens zijn leven, maar hij werd het alleen *in zijn dood*.

De vrouw van Lot had het zout der aarde kunnen zijn te midden van het bederf van Sodom, maar *in haar dood* werd zij een zoutpilaar, een verschrikkelijk getuigenis van de verwoesting van de hele vlakte die door vuur werd getroffen. Een getuigenis dat in het leven van een gelovige wordt afgelegd is een getuigenis van de *liefde* van God, en de *genade* van Christus Jezus, en de *kracht* van de Heilige Geest. Dat is het leven door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven. *Maar een getuigenis in de dood na een zondig leven, is een getuigenis van het rechtvaardig oordeel van God.*

Doordat Ananias en Saffira logen tegenover God over de verkoop van hun akker, door een deel van de prijs voor zichzelf te houden, stierven zij onder de slaande hand van God. Hun namen staan op de eerste bladzijden van de geschiedenis van de Gemeente als een ernstige waarschuwing voor ons vandaag. God laat niet met Zich spotten en Hij die tussen de zeven kandelaren wandelt, is de Heilige en de Waarachtige (Hand. 5; Openb. 1).

GODS OORDEEL OVER HET KWAAD

Laten wij acht geven op deze ernstige voorbeelden en op onze hoede zijn voor verborgen zonden. De verborgen zonde in de tent van Achan betekende het weerhouden van de zegen voor Israël, het leger van God. Maar de beleden en geoordeelde zonde voor het aangezicht van de HERE betekende de overwinning voor alle stammen. Na de tucht in het dal Achor versloegen de kinderen van Israël alle inwoners van Ai (Joz. 8). Een steenhoop werd ook daar opgericht bij de ingang van de stad, een monument van *overwinning*. Dit gaf de plaats aan waar het lijk lag van de koning van Ai, die gedood was aan een vloekhout.

Net zoals het gedenkteken in het dal Achor sprak deze steenhoop van Gods oordeel over het kwaad. Zoals het eerste gedenkteken ervan spreekt dat het oordeel begint bij het huis van God, spreekt het tweede ervan dat de goddelozen en zondaars evenmin zullen ontkomen (1 Petr. 4:17-18). Maar Achan was van het nageslacht van Abraham, de gezegende

van God, terwijl de koning van Ai afstamde van Kanaän, die vervloekt was vanaf het begin (Gen. 12:2-3; 9:24).

Laten wij ons dus verootmoedigen in het dal Achor en lering trekken uit de zonde van Achan, die nam van dat wat verboden was en een vloek deed komen over Gods leger en het volk in het ongeluk stortte (Joz. 6:18). In het verborgen zilver en goud stelen en kleding uit Babylon: dat brengt de toorn van God over ons, omdat wij niet de eer geven aan Zijn naam (Mi. 2:1-2). De rijkdommen van Kanaän en de producten van Sinear waren verbonden met de *afgodendienst*. Deze dingen hadden een vloek moeten zijn voor hen die de naam van de HERE, de éne ware God, aanriepen. Maar Achan verontreinigde zich met deze dingen die onder de ban lagen. Hoewel hij *persoonlijk* handelde, verontreinigde hij daarmee ook zijn volk. Laten wij deze les ter harte nemen.

Maar wij moeten ook naar onszelf kijken. Toen Israël gevluht was voor Ai, verwachtte men niet van Achan dat hij de tenten van zijn *broeders* zou doorzoeken naar de oorzaak van de nederlaag. Die lag namelijk onder zijn *eigen* voeten in zijn *eigen* tent, daar waar hij het zelf had gelegd. Wees ervan verzekerd dat de oorzaak van het verval in de gemeente bij *onzelf* ligt, in mijn hart of in het uwe. Er kan geen opwekking komen, geen nieuw leven en nieuwe kracht in de gemeente ontkiemen, zolang de heimelijke zonde niet aan het licht is gebracht en persoonlijk is geoordeeld voor het aangezicht van de Here God.

Laat ieder die zoals een Achan schuldig staat aan de zonde van wereldsgezindheid, dit belijden in zijn eigen tent en afstand ervan doen, opdat hij niet in het openbaar als zaaier

van verwarring te schande gemaakt en geoordeeld wordt in het dal Achor.

